کارگاه‌های «آشنایی با ساختار و کاربرد واژه‌ها» از فردا در کتابخانه‌های شهر

□ فعالیت‌ها ویژه‌ی دانش‌آموزان دوره‌ی دوم دبیرستان است

کارگاه‌های «آشنایی با ساختار و کاربرد واژه‌ها» از فردا در کتابخانه‌های شهر برگزار می‌شود. این کارگاه‌ها ویژه‌ی دانش‌آموزان دوره‌ی دوم دبیرستان است و در آن شرکت‌کنندگان با ساختار واژه‌ها و چگونگی ساخت آن‌ها آشنا می‌شوند. مدرس این کارگاه‌ها می‌گوید: «در این کارگاه‌ها، ما به شرکت‌کنندگان یاد می‌دهیم که چگونه می‌توانند واژه‌های جدید بسازند و معنی واژه‌هایی را که نمی‌شناسند، حدس بزنند.» او می‌افزاید: «این کارگاه‌ها به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا درک بهتری از زبان فارسی پیدا کنند و در درس‌های دیگر هم موفق‌تر باشند.» برگزارکنندگان می‌گویند که ظرفیت هر کارگاه ۲۰ نفر است و ثبت‌نام از طریق کتابخانه‌ها انجام می‌شود.

نیاز ما همه‌ی ما را به کار وامی‌دارد

□ گفت‌وگو با کارگران کارخانه‌ی ریسندگی که پس از ۱۵ سال کار بیکار شده‌اند

گفت‌وگو: نسرین صادقی

کارگران کارخانه‌ی ریسندگی پرنیان از ۱۵ سال پیش هر روز ساعت ۷ صبح سر کار می‌رفتند. از ۱ مهر ۱۴۰۰ دیگر نمی‌روند. کارخانه تعطیل شده و ۳۲۰ نفر بیکار شده‌اند. ما با چند نفر از آن‌ها درباره‌ی روزهای آخر و زندگی بعد از کارخانه حرف زدیم.

ساعت ۶:۴۵ صبح است و هنوز هوا تاریک است. در کوچه‌ی پشت کارخانه‌ی پرنیان، ده‌ها مرد و زن ایستاده‌اند و منتظرند. بعضی قهوه‌ی یک‌بارمصرف دست گرفته‌اند و بعضی دست‌هایشان را زیر بغل زده‌اند تا گرم شوند. هیچ‌کس زیاد حرف نمی‌زند. همه می‌دانند که امروز آخرین روزی است که این در باز می‌شود. ساعت ۷ درِ بزرگ آهنی کارخانه را می‌بندند و دیگر هیچ‌وقت باز نمی‌کنند.

کارخانه‌ی ریسندگی پرنیان در سال ۱۳۸۵ تأسیس شد. در اوج کار، سه شیفت کار می‌کرد و نزدیک به ۳۲۰ نفر در آن مشغول بودند. بیشتر کارگران زن بودند. آن‌ها نخ پنبه‌ای تولید می‌کردند که بعد به کارگاه‌های بافندگی و کارخانه‌های پوشاک فروخته می‌شد. در سال‌های خوب، کارخانه حتی شب‌کار هم داشت و تا ۱۱ شب چراغ‌هایش روشن بود. اما از سال ۱۳۹۶ به بعد، کار کم‌کم کم شد. دستگاه‌های قدیمی خراب می‌شدند و پول نداشتند که آن‌ها را عوض کنند. بدهی‌ها بالا رفت و در نهایت، در اسفند ۱۴۰۰، صاحبان کارخانه اعلام کردند که دیگر ادامه نمی‌دهند.

فرشته نیک‌پی ۲۲ سال در بخش بسته‌بندی کار کرده است. او می‌گوید: «من از ۱۷ سالگی آنجا بودم. اول فکر کردم چند ماه می‌مانم تا کار پیدا کنم، ولی ماندم و ماندم. حالا ۴۱ سال دارم و هیچ‌جا نمی‌توانند به من کار بدهند.» او با دو فرزند و همسرش که راننده‌ی تاکسی است زندگی می‌کند. می‌گوید بیشتر نگران قسط خانه است که هنوز مانده است.

بسیاری از کارگران سال‌های زیادی را در همان سالن بزرگ کنار هم گذرانده‌اند. بعضی از آن‌ها دوست شده‌اند، بعضی با هم ازدواج کرده‌اند و بعضی سال‌ها فقط سلام و خداحافظی کرده‌اند. حالا همه‌ی آن‌ها در یک صف ایستاده‌اند تا حقوق آخر ماه و عیدی‌شان را بگیرند. صف از ساعت ۸ صبح شروع شد و تا ظهر ادامه داشت.

مهدی رستگار ۱۹ سال است که در بخش نگهداری ماشین‌آلات کار می‌کند. او می‌گوید: «ما همیشه می‌گفتیم یک روز کارخانه را خودمان راه می‌اندازیم. حتی یک تعاونی هم درست کرده بودیم. اما هیچ‌وقت جدی نشد.» به گفته‌ی او، بسیاری از کارگران حاضر بودند با حقوق کمتر کار کنند تا کارخانه بماند، اما مدیران به این پیشنهاد توجه نکردند.

بر اساس قانون کار، کارگرانی که بیش از یک سال سابقه دارند در صورت تعطیل کارخانه حق دریافت عیدی و سنوات دارند. اما بسیاری از کارگران پرنیان می‌گویند که بخشی از این مبالغ هنوز پرداخت نشده است. یکی از مدیران کارخانه در پاسخ به این موضوع گفته است که «نقدینگی برای پرداخت همه‌ی مطالبات وجود ندارد» و قرار است بقیه‌ی مبالغ در سه قسط پرداخت شود.

برای بسیاری از این کارگران، بیکاری فقط یک مشکل اقتصادی نیست. بخشی از هویت اجتماعی‌شان را هم از دست داده‌اند. فرشته نیک‌پی می‌گوید: «وقتی کسی می‌پرسد چه کار می‌کنی، دیگر نمی‌دانم چه بگویم. سال‌ها گفته‌ام کارگر پرنیان، و حالا انگار هیچ‌کس نیستم.» بسیاری از کارگران می‌گویند که در این سال‌ها فرصت‌های شغلی کمی در شهر وجود داشته است و کارخانه‌های دیگر هم یکی‌یکی تعطیل شده‌اند.

در این میان، برخی از کارگران تلاش کرده‌اند مسیر تازه‌ای پیدا کنند. مهدی رستگار حالا در یک کارگاه کوچک تعمیر موتورسیکلت کار می‌کند و می‌گوید درآمدش نصف گذشته است، اما دست‌کم صبح‌ها سر کار می‌رود. فرشته نیک‌پی هم در یک آموزشگاه خیاطی ثبت‌نام کرده است تا شاید بتواند کار پیدا کند. اما همه‌ی کارگران این شانس را ندارند. بسیاری از آن‌ها بیش از ۵۰ سال سن دارند و می‌گویند کارفرمایان تمایلی به استخدام آن‌ها ندارند.

در روزهای پایانی کار، صحنه‌های عجیبی در کارخانه دیده می‌شد. بعضی کارگران ماشین‌آلات را با دست تمیز می‌کردند، انگار می‌خواستند چیزی از خودشان در آن باقی بگذارند. برخی دیگر فقط نشسته بودند و به دیوارها نگاه می‌کردند. یکی از کارگران گفت: «۱۵ سال عمر من اینجا بوده است. حالا نمی‌دانم با این عمر چه کنم.» و بعد سرش را پایین انداخت تا کسی اشک‌هایش را نبیند.

کتاب‌خانه‌ها میزبان «شب شعر کودک» می‌شوند

□ ویژه‌ی شعر در محله / برنامه‌ی هفته

به مناسبت روز جهانی کودک، شب شعر کودک در ۱۲ کتاب‌خانه‌ی محله برگزار می‌شود. این برنامه از ساعت ۱۰ صبح شنبه آغاز می‌شود و تا ظهر یکشنبه ادامه دارد. در این مدت، شاعران و مجریان کودک در کتاب‌خانه‌ها حاضر می‌شوند و شعرهای خود را برای بچه‌ها می‌خوانند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کودکان با شعر زنده و نزدیک آشنا شوند و ببینند که شعر فقط در کتاب نیست.

در کتاب‌خانه‌ی شماره‌ی ۳ محله، که یکی از شلوغ‌ترین مراکز برگزاری است، برنامه‌ها از ساعت ۱۰ تا ۱۲ و ۴ تا ۶ عصر ادامه دارد. مسئولان می‌گویند برای روزهایی که تعداد شرکت‌کنندگان زیاد است، ثبت‌نام اینترنتی انجام شده است. با این حال، بخشی از ظرفیت هر جلسه به صورت حضوری در روز برگزاری پر می‌شود. در کتاب‌خانه‌ی شماره‌ی ۷ نیز برای کودکانی که همراه ندارند، کتاب‌های شعر آماده شده است.

مهسا رادمنش، مجری برنامه‌ها، می‌گوید: «بعضی بچه‌ها فکر می‌کنند شعر فقط قافیه‌های ساده است، اما وقتی شاعر واژه‌های تازه می‌آورد، آن‌ها خودشان هم دلشان می‌خواهد چیزی بگویند.» او افزود که در هر جلسه، پس از خواندن شعر، از کودکان خواسته می‌شود درباره‌ی آن حرف بزنند یا شعر کوتاهی بسازند. به گفته‌ی او، بسیاری از این شعرها در پایان روز روی دیوار کتاب‌خانه نصب می‌شود.

برای شرکت در برنامه‌ها نیازی به ثبت‌نام قبلی نیست، اما ظرفیت محدود است. مسئولان توصیه کرده‌اند که خانواده‌ها زودتر از ساعت شروع برنامه حاضر شوند. همچنین قرار است فهرست کامل برنامه‌ها و نام شاعران هر کتاب‌خانه تا پایان هفته روی سایت اداره‌ی کتاب‌خانه‌های محله منتشر شود.

کارگاه‌های «آشنایی با ساختار و کاربرد واژه‌ها» از فردا در کتابخانه‌های شهر برگزار می‌شود

□ فعالیت‌ها ویژه‌ی دانش‌آموزان دوره‌ی دوم دبیرستان است

کارگاه‌های «آشنایی با ساختار و کاربرد واژه‌ها» از فردا در کتابخانه‌های شهر برگزار می‌شود. این کارگاه‌ها ویژه‌ی دانش‌آموزان دوره‌ی دوم دبیرستان است و در آن شرکت‌کنندگان با ساختار واژه‌ها و چگونگی ساخت آن‌ها آشنا می‌شوند. مدرس این کارگاه‌ها می‌گوید: «در این کارگاه‌ها، ما به شرکت‌کنندگان یاد می‌دهیم که چگونه می‌توانند واژه‌های جدید بسازند و معنی واژه‌هایی را که نمی‌شناسند، حدس بزنند.» او می‌افزاید: «این کارگاه‌ها به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا درک بهتری از زبان فارسی پیدا کنند و در درس‌های دیگر هم موفق‌تر باشند.» برگزارکنندگان می‌گویند که ظرفیت هر کارگاه ۲۰ نفر است و ثبت‌نام از طریق کتابخانه‌ها انجام می‌شود.

نیاز ما همه‌ی ما را به کار وامی‌دارد

□ گفت‌وگو با کارگران کارخانه‌ی ریسندگی که پس از ۱۵ سال کار بیکار شده‌اند

گفت‌وگو: نسرین صادقی

کارگران کارخانه‌ی ریسندگی پرنیان از ۱۵ سال پیش هر روز ساعت ۷ صبح سر کار می‌رفتند. از ۱ مهر ۱۴۰۰ دیگر نمی‌روند. کارخانه تعطیل شده و ۳۲۰ نفر بیکار شده‌اند. ما با چند نفر از آن‌ها درباره‌ی روزهای آخر و زندگی بعد از کارخانه حرف زدیم.

ساعت ۶:۴۵ صبح است و هنوز هوا تاریک است. در کوچه‌ی پشت کارخانه‌ی پرنیان، ده‌ها مرد و زن ایستاده‌اند و منتظرند. بعضی قهوه‌ی یک‌بارمصرف دست گرفته‌اند و بعضی دست‌هایشان را زیر بغل زده‌اند تا گرم شوند. هیچ‌کس زیاد حرف نمی‌زند. همه می‌دانند که امروز آخرین روزی است که این در باز می‌شود. ساعت ۷ درِ بزرگ آهنی کارخانه را می‌بندند و دیگر هیچ‌وقت باز نمی‌کنند.

کارخانه‌ی ریسندگی پرنیان در سال ۱۳۸۵ تأسیس شد. در اوج کار، سه شیفت کار می‌کرد و نزدیک به ۳۲۰ نفر در آن مشغول بودند. بیشتر کارگران زن بودند. آن‌ها نخ پنبه‌ای تولید می‌کردند که بعد به کارگاه‌های بافندگی و کارخانه‌های پوشاک فروخته می‌شد. در سال‌های خوب، کارخانه حتی شب‌کار هم داشت و تا ۱۱ شب چراغ‌هایش روشن بود. اما از سال ۱۳۹۶ به بعد، کار کم‌کم کم شد. دستگاه‌های قدیمی خراب می‌شدند و پول نداشتند که آن‌ها را عوض کنند. بدهی‌ها بالا رفت و در نهایت، در اسفند ۱۴۰۰، صاحبان کارخانه اعلام کردند که دیگر ادامه نمی‌دهند.

فرشته نیک‌پی ۲۲ سال در بخش بسته‌بندی کار کرده است. او می‌گوید: «من از ۱۷ سالگی آنجا بودم. اول فکر کردم چند ماه می‌مانم تا کار پیدا کنم، ولی ماندم و ماندم. حالا ۴۱ سال دارم و هیچ‌جا نمی‌توانند به من کار بدهند.» او با دو فرزند و همسرش که راننده‌ی تاکسی است زندگی می‌کند. می‌گوید بیشتر نگران قسط خانه است که هنوز مانده است.

بسیاری از کارگران سال‌های زیادی را در همان سالن بزرگ کنار هم گذرانده‌اند. بعضی از آن‌ها دوست شده‌اند، بعضی با هم ازدواج کرده‌اند و بعضی سال‌ها فقط سلام و خداحافظی کرده‌اند. حالا همه‌ی آن‌ها در یک صف ایستاده‌اند تا حقوق آخر ماه و عیدی‌شان را بگیرند. صف از ساعت ۸ صبح شروع شد و تا ظهر ادامه داشت.

مهدی رستگار ۱۹ سال است که در بخش نگهداری ماشین‌آلات کار می‌کند. او می‌گوید: «ما همیشه می‌گفتیم یک روز کارخانه را خودمان راه می‌اندازیم. حتی یک تعاونی هم درست کرده بودیم. اما هیچ‌وقت جدی نشد.» به گفته‌ی او، بسیاری از کارگران حاضر بودند با حقوق کمتر کار کنند تا کارخانه بماند، اما مدیران به این پیشنهاد توجه نکردند.

بر اساس قانون کار، کارگرانی که بیش از یک سال سابقه دارند در صورت تعطیل کارخانه حق دریافت عیدی و سنوات دارند. اما بسیاری از کارگران پرنیان می‌گویند که بخشی از این مبالغ هنوز پرداخت نشده است. یکی از مدیران کارخانه در پاسخ به این موضوع گفته است که «نقدینگی برای پرداخت همه‌ی مطالبات وجود ندارد» و قرار است بقیه‌ی مبالغ در سه قسط پرداخت شود.

برای بسیاری از این کارگران، بیکاری فقط یک مشکل اقتصادی نیست. بخشی از هویت اجتماعی‌شان را هم از دست داده‌اند. فرشته نیک‌پی می‌گوید: «وقتی کسی می‌پرسد چه کار می‌کنی، دیگر نمی‌دانم چه بگویم. سال‌ها گفته‌ام کارگر پرنیان، و حالا انگار هیچ‌کس نیستم.» بسیاری از کارگران می‌گویند که در این سال‌ها فرصت‌های شغلی کمی در شهر وجود داشته است و کارخانه‌های دیگر هم یکی‌یکی تعطیل شده‌اند.

در روزهای پایانی کار، صحنه‌های عجیبی در کارخانه دیده می‌شد. بعضی کارگران ماشین‌آلات را با دست تمیز می‌کردند، انگار می‌خواستند چیزی از خودشان در آن باقی بگذارند. برخی دیگر فقط نشسته بودند و به دیوارها نگاه می‌کردند. یکی از کارگران گفت: «۱۵ سال عمر من اینجا بوده است. حالا نمی‌دانم با این عمر چه کنم.» و بعد سرش را پایین انداخت تا کسی اشک‌هایش را نبیند.

کتاب‌خانه‌ها میزبان «شب شعر کودک» می‌شوند

□ ویژه‌ی شعر در محله / برنامه‌ی هفته

به مناسبت روز جهانی کودک، شب شعر کودک در ۱۲ کتاب‌خانه‌ی محله برگزار می‌شود. این برنامه از ساعت ۱۰ صبح شنبه آغاز می‌شود و تا ظهر یکشنبه ادامه دارد. در این مدت، شاعران و مجریان کودک در کتاب‌خانه‌ها حاضر می‌شوند و شعرهای خود را برای بچه‌ها می‌خوانند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کودکان با شعر زنده و نزدیک آشنا شوند و ببینند که شعر فقط در کتاب نیست.

در کتاب‌خانه‌ی شماره‌ی ۳ محله، که یکی از شلوغ‌ترین مراکز برگزاری است، برنامه‌ها از ساعت ۱۰ تا ۱۲ و ۴ تا ۶ عصر ادامه دارد. مسئولان می‌گویند برای روزهایی که تعداد شرکت‌کنندگان زیاد است، ثبت‌نام اینترنتی انجام شده است. با این حال، بخشی از ظرفیت هر جلسه به صورت حضوری در روز برگزاری پر می‌شود. در کتاب‌خانه‌ی شماره‌ی ۷ نیز برای کودکانی که همراه ندارند، کتاب‌های شعر آماده شده است.

مهسا رادمنش، مجری برنامه‌ها، می‌گوید: «بعضی بچه‌ها فکر می‌کنند شعر فقط قافیه‌های ساده است، اما وقتی شاعر واژه‌های تازه می‌آورد، آن‌ها خودشان هم دلشان می‌خواهد چیزی بگویند.» او افزود که در هر جلسه، پس از خواندن شعر، از کودکان خواسته می‌شود درباره‌ی آن حرف بزنند یا شعر کوتاهی بسازند. به گفته‌ی او، بسیاری از این شعرها در پایان روز روی دیوار کتاب‌خانه نصب می‌شود.

برای شرکت در برنامه‌ها نیازی به ثبت‌نام قبلی نیست، اما ظرفیت محدود است. مسئولان توصیه کرده‌اند که خانواده‌ها زودتر از ساعت شروع برنامه حاضر شوند. همچنین قرار است فهرست کامل برنامه‌ها و نام شاعران هر کتاب‌خانه تا پایان هفته روی سایت اداره‌ی کتاب‌خانه‌های محله منتشر شود.

کارگاه‌های «آشنایی با ساختار و کاربرد واژه‌ها» از فردا در کتابخانه‌های شهر برگزار می‌شود

□ فعالیت‌ها ویژه‌ی دانش‌آموزان دوره‌ی دوم دبیرستان است

کارگاه‌های «آشنایی با ساختار و کاربرد واژه‌ها» از فردا در کتابخانه‌های شهر برگزار می‌شود. این کارگاه‌ها ویژه‌ی دانش‌آموزان دوره‌ی دوم دبیرستان است و در آن شرکت‌کنندگان با ساختار واژه‌ها و چگونگی ساخت آن‌ها آشنا می‌شوند. مدرس این کارگاه‌ها می‌گوید: «در این کارگاه‌ها، ما به شرکت‌کنندگان یاد می‌دهیم که چگونه می‌توانند واژه‌های جدید بسازند و معنی واژه‌هایی را که نمی‌شناسند، حدس بزنند.» او می‌افزاید: «این کارگاه‌ها به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا درک بهتری از زبان فارسی پیدا کنند و در درس‌های دیگر هم موفق‌تر باشند.» برگزارکنندگان می‌گویند که ظرفیت هر کارگاه ۲۰ نفر است و ثبت‌نام از طریق کتابخانه‌ها انجام می‌شود.

نیاز ما همه‌ی ما را به کار وامی‌دارد

□ گفت‌وگو با کارگران کارخانه‌ی ریسندگی که پس از ۱۵ سال کار بیکار شده‌اند

گفت‌وگو: نسرین صادقی

کارگران کارخانه‌ی ریسندگی پرنیان از ۱۵ سال پیش هر روز ساعت ۷ صبح سر کار می‌رفتند. از ۱ مهر ۱۴۰۰ دیگر نمی‌روند. کارخانه تعطیل شده و ۳۲۰ نفر بیکار شده‌اند. ما با چند نفر از آن‌ها درباره‌ی روزهای آخر و زندگی بعد از کارخانه حرف زدیم.

ساعت ۶:۴۵ صبح است و هنوز هوا تاریک است. در کوچه‌ی پشت کارخانه‌ی پرنیان، ده‌ها مرد و زن ایستاده‌اند و منتظرند. بعضی قهوه‌ی یک‌بارمصرف دست گرفته‌اند و بعضی دست‌هایشان را زیر بغل زده‌اند تا گرم شوند. هیچ‌کس زیاد حرف نمی‌زند. همه می‌دانند که امروز آخرین روزی است که این در باز می‌شود. ساعت ۷ درِ بزرگ آهنی کارخانه را می‌بندند و دیگر هیچ‌وقت باز نمی‌کنند.

کارخانه‌ی ریسندگی پرنیان در سال ۱۳۸۵ تأسیس شد. در اوج کار، سه شیفت کار می‌کرد و نزدیک به ۳۲۰ نفر در آن مشغول بودند. بیشتر کارگران زن بودند. آن‌ها نخ پنبه‌ای تولید می‌کردند که بعد به کارگاه‌های بافندگی و کارخانه‌های پوشاک فروخته می‌شد. در سال‌های خوب، کارخانه حتی شب‌کار هم داشت و تا ۱۱ شب چراغ‌هایش روشن بود. اما از سال ۱۳۹۶ به بعد، کار کم‌کم کم شد. دستگاه‌های قدیمی خراب می‌شدند و پول نداشتند که آن‌ها را عوض کنند. بدهی‌ها بالا رفت و در نهایت، در اسفند ۱۴۰۰، صاحبان کارخانه اعلام کردند که دیگر ادامه نمی‌دهند.

فرشته نیک‌پی ۲۲ سال در بخش بسته‌بندی کار کرده است. او می‌گوید: «من از ۱۷ سالگی آنجا بودم. اول فکر کردم چند ماه می‌مانم تا کار پیدا کنم، ولی ماندم و ماندم. حالا ۴۱ سال دارم و هیچ‌جا نمی‌توانند به من کار بدهند.» او با دو فرزند و همسرش که راننده‌ی تاکسی است زندگی می‌کند. می‌گوید بیشتر نگران قسط خانه است که هنوز مانده است.

بسیاری از کارگران سال‌های زیادی را در همان سالن بزرگ کنار هم گذرانده‌اند. بعضی از آن‌ها دوست شده‌اند، بعضی با هم ازدواج کرده‌اند و بعضی سال‌ها فقط سلام و خداحافظی کرده‌اند. حالا همه‌ی آن‌ها در یک صف ایستاده‌اند تا حقوق آخر ماه و عیدی‌شان را بگیرند. صف از ساعت ۸ صبح شروع شد و تا ظهر ادامه داشت.

مهدی رستگار ۱۹ سال است که در بخش نگهداری ماشین‌آلات کار می‌کند. او می‌گوید: «ما همیشه می‌گفتیم یک روز کارخانه را خودمان راه می‌اندازیم. حتی یک تعاونی هم درست کرده بودیم. اما هیچ‌وقت جدی نشد.» به گفته‌ی او، بسیاری از کارگران حاضر بودند با حقوق کمتر کار کنند تا کارخانه بماند، اما مدیران به این پیشنهاد توجه نکردند.

بر اساس قانون کار، کارگرانی که بیش از یک سال سابقه دارند در صورت تعطیل کارخانه حق دریافت عیدی و سنوات دارند. اما بسیاری از کارگران پرنیان می‌گویند که بخشی از این مبالغ هنوز پرداخت نشده است. یکی از مدیران کارخانه در پاسخ به این موضوع گفته است که «نقدینگی برای پرداخت همه‌ی مطالبات وجود ندارد» و قرار است بقیه‌ی مبالغ در سه قسط پرداخت شود.

برای بسیاری از این کارگران، بیکاری فقط یک مشکل اقتصادی نیست. بخشی از هویت اجتماعی‌شان را هم از دست داده‌اند. فرشته نیک‌پی می‌گوید: «وقتی کسی می‌پرسد چه کار می‌کنی، دیگر نمی‌دانم چه بگویم. سال‌ها گفته‌ام کارگر پرنیان، و حالا انگار هیچ‌کس نیستم.» بسیاری از کارگران می‌گویند که در این سال‌ها فرصت‌های شغلی کمی در شهر وجود داشته است و کارخانه‌های دیگر هم یکی‌یکی تعطیل شده‌اند.

در روزهای پایانی کار، صحنه‌های عجیبی در کارخانه دیده می‌شد. بعضی کارگران ماشین‌آلات را با دست تمیز می‌کردند، انگار می‌خواستند چیزی از خودشان در آن باقی بگذارند. برخی دیگر فقط نشسته بودند و به دیوارها نگاه می‌کردند. یکی از کارگران گفت: «۱۵ سال عمر من اینجا بوده است. حالا نمی‌دانم با این عمر چه کنم.» و بعد سرش را پایین انداخت تا کسی اشک‌هایش را نبیند.

کتاب‌خانه‌ها میزبان «شب شعر کودک» می‌شوند

□ ویژه‌ی شعر در محله / برنامه‌ی هفته

به مناسبت روز جهانی کودک، شب شعر کودک در ۱۲ کتاب‌خانه‌ی محله برگزار می‌شود. این برنامه از ساعت ۱۰ صبح شنبه آغاز می‌شود و تا ظهر یکشنبه ادامه دارد. در این مدت، شاعران و مجریان کودک در کتاب‌خانه‌ها حاضر می‌شوند و شعرهای خود را برای بچه‌ها می‌خوانند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کودکان با شعر زنده و نزدیک آشنا شوند و ببینند که شعر فقط در کتاب نیست.

در کتاب‌خانه‌ی شماره‌ی ۳ محله، که یکی از شلوغ‌ترین مراکز برگزاری است، برنامه‌ها از ساعت ۱۰ تا ۱۲ و ۴ تا ۶ عصر ادامه دارد. مسئولان می‌گویند برای روزهایی که تعداد شرکت‌کنندگان زیاد است، ثبت‌نام اینترنتی انجام شده است. با این حال، بخشی از ظرفیت هر جلسه به صورت حضوری در روز برگزاری پر می‌شود. در کتاب‌خانه‌ی شماره‌ی ۷ نیز برای کودکانی که همراه ندارند، کتاب‌های شعر آماده شده است.

مهسا رادمنش، مجری برنامه‌ها، می‌گوید: «بعضی بچه‌ها فکر می‌کنند شعر فقط قافیه‌های ساده است، اما وقتی شاعر واژه‌های تازه می‌آورد، آن‌ها خودشان هم دلشان می‌خواهد چیزی بگویند.» او افزود که در هر جلسه، پس از خواندن شعر، از کودکان خواسته می‌شود درباره‌ی آن حرف بزنند یا شعر کوتاهی بسازند. به گفته‌ی او، بسیاری از این شعرها در پایان روز روی دیوار کتاب‌خانه نصب می‌شود.

برای شرکت در برنامه‌ها نیازی به ثبت‌نام قبلی نیست، اما ظرفیت محدود است. مسئولان توصیه کرده‌اند که خانواده‌ها زودتر از ساعت شروع برنامه حاضر شوند. همچنین قرار است فهرست کامل برنامه‌ها و نام شاعران هر کتاب‌خانه تا پایان هفته روی سایت اداره‌ی کتاب‌خانه‌های محله منتشر شود.